

Zendingsprojecten 2e kwartaal 2026: **Oost-Centraal Afrika Divisie**

1. Mega mediacentrum met Hope Channel, Adventist World Radio, een evangelisatiecentrum voor sociale media en een callcenter, Kinshasa, Democratische Republiek Congo
2. Verpleegschool, Adventist University of Lukanga, Lubero, Democratische Republiek Congo
3. Buganda-apotheek, Buganda, Burundi
4. Merisho Advent Community kleuterschool, Ongata Rongai, Kenia
5. Zanzibar zevendedagsadventisten apotheek Zanzibar, Tanzania

Universiteit verandert harten

Democratische Republiek Congo, 4 april

Malembe Tatasi Fils

Dit kwartaal gaat onze speciale aandacht uit naar het zendingsproject voor de verpleegkundige-opleiding aan de *Adventist University of Lukanga* te Lubero in de Democratische Republiek Congo. De voorzitter van de universiteit, dr. Malembe Tatasi Fils, zal u drie verhalen vertellen over mensen wier harten de universiteit heeft beroerd.

Felle reactie

De jonge vrouw behoorde aanvankelijk tot een wijdverspreide niet-christelijke wereldreligie. Op aanraden van haar vader schreef ze zich in aan de *Adventist University of Lukanga*. Hij zei haar dat hij onderzoek had gedaan naar allerlei christelijke denominaties en dat de adventisten, naar zijn mening, hun geloof het meest probeerden uit te dragen. Toch zei hij ook: 'Al ga je naar een adventistische instelling, ik stuur je daar niet naartoe om adventist te worden.'

De vrouw was naar de universiteit gegaan met een hart dat hunkerde naar het onderricht van de Adventkerk. Toen de universiteit een week vol geestelijke projecten organiseerde, raakten de preken haar en besloot ze zich aan te sluiten bij de kerk. Ze is in 2024 gedoopt zonder dat haar vader ervan weet. 'Ze heeft haar familie nog niet verteld dat ze zich heeft laten dopen', vertelde dr. Malembe. 'Ze is bang voor de heftige confrontatie met haar vader. Ze heeft uw gebeden hard nodig.'

Zwangere moeder

Een zwangere moeder kwam naar een ziekenhuis om zich te laten onderzoeken: dit ziekenhuis kon 52 patiënten verzorgen en was verbonden aan de universiteit. In het ziekenhuis liet de echo zien dat ze een tweeling zou krijgen. Even wist ze niet wat ze moest zeggen. Haar man had haar in de steek gelaten en nu zou ze niet één maar twee kinderen alleen moeten opvoeden.

Het ziekenhuis bood ochtendwijdingen aan voor de patiënten, het personeel en geïnteresseerden. Een student van de universiteit leidde de wijdingen, waarna het ziekenhuis vers brood uitdeelde. De moeder genoot van die ochtendwijdingen. Toen studenten twee weken lang evangelisatiebijeenkomsten organiseerden in het ziekenhuis, miste ze geen enkele avond. Gods Woord raakte haar hart en ze liet zich dopen.

Daarna werd haar tweeling geboren. Toen haar man hoorde dat hij vader was geworden van een tweeling, zocht hij zijn vrouw op. Hij kon zijn ogen niet geloven toen hij de verandering in haar zag. In plaats van de vrouw die verzot was geweest op alcohol en het huwelijk niet zo serieus nam, ontmoette hij een nuchtere moeder die God liefhad met heel haar hart. Hij zei tegen dr. Malembe: 'Ik kan het bijna niet geloven hoe mijn vrouw veranderd is. Ik wil meer weten over jouw kerk.'

Nu gaat ook hij naar de Adventkerk, samen met zijn vrouw en hun tweeling die inmiddels zeven maanden oud is. Dr. Malembe en anderen bidden dat hij net als zijn vrouw zijn hart aan Jezus zal geven.

Bezeten student

Een jongeman kwam naar de universiteit met het sterke verlangen theologie te studeren om predikant te worden. Hij had zich tijdens zijn tienerjaren bij de Adventkerk aangesloten, maar zijn familie was fel tegen zijn keuze geweest. Ze wilden dat hij medicijnman (sjamaan) werd. Niemand hielp hem zijn studiekosten te betalen. Hij was op zichzelf aangewezen.

De universiteit bood de jongeman een baan aan als nachtportier. Twee jaar lang werkte hij hard om zijn studie te betalen. Maar kort na zijn inschrijving werd hij ziek. Hij kon zich niets meer herinneren en liep vaak op de campus rond zonder te weten waar hij naartoe ging. Omdat de moed hem in de schoenen zonk, dacht hij er zelfs over te stoppen met zijn studie.

Zijn familie dacht dat hij bezeten was. 'Hij moet medicijnman worden, geen predikant; daar komt dit door', zeiden ze. Artsen in het universitaire ziekenhuis onderzochten hem en zeiden niets te kunnen vinden dat met medicijnen te behandelen was. 'Dit zit mentaal', zeiden ze. 'Iedereen in de theologie-opleiding moet voor hem bidden'. En dus kwamen 27 docenten en studenten op een donderdag bij elkaar voor een speciale gebedsdienst. De student genas en kreeg zijn verstand weer terug.

Hij is inmiddels afgestudeerd aan de universiteit en wacht tot hij aan de slag mag als predikant. 'Hij is een hele goede spreker en we hopen en geloven dat hij een geweldig werk zal doen voor de kerk', vertelt dr. Malembe.

Dit kwartaal kunt u de Adventist University of Lukanga helpen meer harten voor Jezus te winnen. Momenteel kunnen de verpleegkundestudenten alleen het krappe laboratorium van het universitaire ziekenhuis gebruiken om onderzoek te doen. Met de collecte tijdens de dertiende sabbat kunnen we een gebouw plaatsen dat grotere laboratoria heeft voor de vijf deelstudies van de verpleegkundige-opleiding: algemene verpleegkunde, verloskunde, radiologie, laboratoriumtechnieken en kindergeneeskunde. Ontzettend bedankt dat u veel wilt geven voor dit belangrijke project.

Tweemaal gekocht land

Democratische Republiek Congo, 11 april

Het was een zwarte dag voor de adventistische universiteit in Afrika.

Op 18 maart 2001 vielen gewapende mannen de campus binnen van de *Adventist University of Lukanga* in Lubero in de Democratische Republiek Congo. De indringers waren lid van de Mai-Mai, een gevechtseenheid van militaire leiders, dorpschefs en de oorspronkelijke stamoudsten die een deel van het land in bezit hadden. De naam Mai-Mai komt van het woord in Swahili voor water, *maji*. Leden van de gevechtseenheid besprenkelden zich met water om zich te beschermen tegen de kogels.

De Mai-Mai guerilla's bedreigden het personeel en de studenten van de *Adventist University of Lukanga*. Ze namen drie studenten gevangen en brachten hen naar de Nyarusunzu, een heuvel waar andere vechtersbazen op hen wachtten. Ze ondervroegen de studenten en beweerden dat de universiteit het land illegaal in eigendom had gekregen.

Hoewel de universiteit nog maar drie jaar tevoren was opgericht, in 1999, behoorde het land al tientallen jaren tot de Adventkerk. De Zaïre Union was een gemengde onderwijsinstelling begonnen, het *Institut Adventiste de Lukanga*, op dat land in 1965 en studenten waren daar de afgelopen 36 jaar naar school gegaan.

Tijdens de ondervragingen dreigde één van de Mai-Mai strijders de drie studenten van dichtbij dood te schieten. Vervolgens brak er een verhitte woordenwisseling uit tussen de Mai-Mai eenheid wat tot chaos leidde. Te midden van dit alles brak de hemel open en viel de regen met bakken neer. De Mai-Mai strijders hadden totaal geen zin in de stortbui, al geloofden ze dat stromend water hen beschermde tegen kogels, en dus dropen ze af. De drie studenten wisten te ontsnappen.

Tot op deze dag danken vele mensen God dat Hij de regen stuurde om de levens van die studenten te sparen. Toch is dit niet het hele verhaal.

De gebeurtenissen op 18 maart en de beschuldiging over het land brachten bepaalde families van voormalige dorpschefs ertoe de adventistische universiteit aan te klagen zich hun land illegaal te hebben toegeëigend. Te midden van deze verhitte discussie ondernam de universiteit stappen om de situatie te kalmeren. In mei 2001, twee maanden na het voorval op de heuvel, besloot de Adventkerk de gezinnen een tweede keer te betalen voor het land. Deze overeenkomst herstelde de vrede, maar de kerk had dus twee keer de prijs betaald voor hetzelfde vastgoed. Eigenlijk hadden ze het land dus tweemaal in hun bezit gekregen.

Zo heeft God ook twee keer betaald voor de mens. Hij heeft ons geschapen en Hij heeft ons bevrijd. In 1 Korintiërs 6:20 lezen we: 'U bent gekocht en betaald, dus bewijs God eer met uw lichaam.' Net zoals de universiteit over het land kan zeggen, 'Je bent twee keer van mij', kan God over ons zeggen: 'Ik heb je twee keer gekocht'.

U kunt deel uitmaken van het verhaal van de Adventist University of Lukanga door dit kwartaal uw dertiende sabbatcollecte te geven. Momenteel kunnen de verpleegkundestudenten alleen onderzoek doen in het krappe laboratorium van het universitaire ziekenhuis. Dit kwartaal gebruiken we uw gaven om de verpleegkunde-opleiding aan de universiteit uitbreiden zodat er grotere laboratoria zijn voor de vijf deelstudies: algemene verpleegkunde, verloskunde, radiologie, laboratoriumtechnieken en kindergeneeskunde. Ontzettend bedankt dat u veel wilt geven voor dit belangrijke project.

De zuivere waarheid zoeken

Democratische Republiek Congo, 18 april

Safi

Safi's naam betekent 'zuiver' in het Swahili. Net als haar naam wilde Safi ook zuivere gedachten hebben, zuivere woorden spreken en zuiver handelen. Ze hield er vooral van zuivere liedjes te zingen. Safi deed niets liever dan te zingen voor de Heer en liet haar stem vaak horen in meerdere kerken in Kinshasa, de hoofdstad van de Democratische Republiek Congo. Maar iets klopte er niet.

Terwijl ze keek naar de wanorde van mensen die in tongen spraken en hun gebeden schreeuwden, voelde ze zich niet op haar gemak. Iets ontbrak. Ze voelde intuïtief dat deze kerken de zuivere waarheid niet bezaten. Thuis smeekte Safi God haar te helpen zijn ware kerk te vinden met de zuivere waarheid. Daarna liep ze nog meer kerken af en zong. Toch bleef ze zich onvoldaan voelen.

Uiteindelijk besloot ze naar geen enkele kerk meer te gaan. Ze zou thuisblijven en God bidden haar zijn ware kerk te laten zien met de zuivere waarheid. In plaats van naar de kerk te gaan, keek Safi thuis naar preken op YouTube tot ze op een dag stuitte op een preek over het overblijfsel. De predikant identificeerde de Adventkerk als het overblijfsel, omdat het de enige denominatie is die Gods Woord in alles volgt.

Safi werd nieuwsgierig en ze vroeg zichzelf af hoe ze deze kerk kon vinden. Op Facebook zocht ze op 'Seventh-day Adventist Church'. Deze zoekopdracht leidde naar het profiel van een vreemdeling. Ze nam contact op met de man en kwam te weten dat hij lid was van de Adventkerk. Hij gaf haar het adres van de kerk en nodigde haar uit op sabbat te komen.

Safi ging. Ze vond het mooi hoe de mensen baden in de kerk en luisterde aandachtig naar de preek. Er was geen geschreeuw of wanordelijk gedrag. Alles verliep georganiseerd en vredig. Ze dacht: 'Hier wil ik zijn'. Ze was ook enorm onder de indruk van de sabbatschoolklassen voor kinderen en tieners. Ze had zo gehoopt een kerk te vinden met een programma voor haar drie kinderen van 8, 9 en 10.

Die sabbat vertelden kerkleden Safi over een andere Adventkerk veel dichterbij haar huis. En dus bezocht ze die kerk de daaropvolgende sabbat en ontdekte dat het bijna begon met een evangelisatieprogramma dat 35 dagen zou duren. Ze bezocht elke bijeenkomst. Het leek wel alsof het programma speciaal voor haar was gemaakt. Terwijl ze luisterde, dacht ze steeds: 'God, ik had hier al heel lang geleden naartoe moeten gaan.'

Na afloop van de bijeenkomsten liet Safi zich dopen en werd ze lid van de Adventkerk. De adventistische man waarmee Safi contact had gekregen op Facebook was ontzettend blij voor haar!

Ook nu houdt Safi ervan zuivere gedachten te denken, zuivere woorden te spreken en zuiver te handelen. Ook doet ze niets liever dan zuivere liedjes zingen – je kan haar vaak genoeg dan ook horen zingen op sabbat in haar kerk! Ze zei dat God het internet gebruikte om haar tot zijn zuivere waarheid te leiden. 'Ik dank God', zei ze. 'Ik maakte dit alles mee door op het internet te surfen.'

Één van de speciale zendingsprojecten dit kwartaal is een nieuw mediacentrum voor Hope Channel, Adventist World Radio, een evangelisatiecentrum voor sociale media en een Franstalig callcenter in Safi's geboortestad Kinshasa in de Democratische Republiek Congo. Door dit project kunnen vele mensen in Kinshasa, de Democratische Republiek Congo en de Franstalige wereld Gods zuivere waarheid leren kennen. Dank u wel dat u veel wilt geven voor dit belangrijke project.

Enge dieren

Democratische Republiek Congo, 25 april

Dieudonne

Dieudonne stond in vuur en vlam voor God in de Democratische Republiek Congo. Hij preekte op universitaire campussen en probeerde studenten naar de kerk te krijgen. Hij was goed in wat hij deed en blonk er al vele jaren in uit.

Tot de dag dat hij inmiddels 68 was en evangelisten onverwachts op zijn deur klopten en hem uitnodigden naar adventistische bijeenkomsten te komen. Dieudonne en zijn vrouw gingen naar de première en stonden vreemd te kijken toen ze bij binnenkomst een gigantisch spandoek zagen met allemaal lelijke beesten erop. ‘Wow...’, zei Dieudonne, ‘Wat moet dit voorstellen?’

Zijn vrouw vond het maar griezelig en wilde gauw weg. ‘Deze dieren zijn eng’, zei ze. ‘Is dit een kerk, of wat? Zulke dingen hebben wij niet in onze kerk, dus ik denk niet dat deze mensen het evangelie verkondigen. Straks misleiden ze ons nog.’ Terwijl zij al rechtsomkeert maakte, zei Dieudonne dat hij niet bang was voor de dieren en wilde blijven. Ze schudde haar hoofd en vertrok.

De bijeenkomst begon. Al luisterend ontdekte Dieudonne dat de afbeeldingen uit de Bijbelboeken Daniël en Openbaring kwamen. Hij preekte al vele jaren, maar hij had de profetieën in Daniël en Openbaring nooit zo goed begrepen als die avond werd uitgelegd. Hij kwam de volgende avond weer, evenals de avond erop. Hij leerde ontzettend veel nieuwe dingen.

Maar zijn kijk op God veranderde pas echt toen de predikant Lucas 24:1 voorlas. Het vers vertelt dat de vrouwen naar Jezus’ graf gingen en begint met de woorden: ‘Maar op de eerste dag van de week gingen ze bij het ochtendgloren...’¹ Dieudonne was er altijd van overtuigd geweest dat de maandag de eerste dag van de week was. Daarom dacht hij het vierde gebod na te leven in Exodus 20:8-10: ‘Houd de sabbat in ere als een heilige dag. Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is de sabbat, die gewijd is aan de HEER, uw God; dan mag u niet werken.’²

Voor het eerst realiseerde hij zich dat de Bijbel de zondag als eerste dag aanwijst, niet de maandag. Hij besloot vanaf dat moment de zaterdag als de sabbat te houden. Toen de predikant een oproep deed wie zich wilde laten dopen, aarzelde Dieudonne geen moment. Hij was al eerder gedoopt, maar hij dacht: ‘Dit is mijn kans me te laten dopen in de waarheid’. Meteen liep hij naar voren.

Elke avond na de bijeenkomsten vertelde Dieudonne aan zijn vrouw wat hij te weten was gekomen. Ook zij aanvaardde de zaterdag als de zevende dag en liet zich dopen. Dieudonne deelde zijn nieuwe inzichten ook met andere familieleden en een aantal van zijn kleinkinderen liet zich dopen.

Inmiddels staat Dieudonne nog steeds in vuur en vlam voor God in de Democratische Republiek Congo. Zijn preken op universitaire campussen zijn niet langer in dienst van zijn voormalige kerk. Zijn nieuwe kerk heeft hem geholpen een ontmoetingstent op te zetten aan de rand van de weg om voorbijgangers uit te nodigen Bijbelstudies te volgen. Ook nodigt hij hen uit zijn nieuwe kerk te bezoeken. Binnen de eerste paar maanden van zijn evangelisatiewerk zijn al twintig mensen lid

¹ Lucas 24:1

² Exodus 20:8-10

geworden van de kerk. 'Niets maakt me blijer dan de omgang met de gemeenschap', zei Dieudonne. 'Elke dag bestudeer ik de Bijbel met de mensen.'

Dieudonne's kerk is verbonden met het adventistische ziekenhuis in Kinshasa (the Adventist Clinic), dat eerder de dertiende sabbatcollecte mocht ontvangen. Dank u wel voor uw opbouwende gebeden voor het ziekenhuis en de kerk. Dit kwartaal kunt u helpen bij een nieuw project in Kinshasa, een mediacentrum voor Hope Channel, Adventist World Radio, een evangelisatiecentrum voor sociale media en een Franstalig callcenter in Kinshasa. Dank u wel dat u veel wilt geven voor dit belangrijke project.

Levensveranderende stage

Democratische Republiek Congo, 2 mei

Julia

Het was een aanbod dat Julia niet kon weigeren.

De studente journalistiek hoorde via een goede vriend dat *Adventist World Radio* (AWR) een stagiair zocht. 'Als je interesse hebt, er is een stageplaats beschikbaar', vertelde de vriend, eveneens de directeur van *Hope Channel* in de Democratische Republiek Congo. *Hope Channel* en AWR deelden een kleine studio in de hoofdstad van het land, Kinshasa.

Julia zat in het laatste jaar van haar master journalistiek en ze greep deze kans met beide handen aan. Ze ging op sollicitatiegesprek en mocht negen maanden als stagiair aan de slag bij het technische team. Ze zou programma's opnemen en het radiostation helpen draaiende te houden. De programma's van het radiostation verbaasden Julia. Ze was geen zevendedagsadventist en ze wist maar weinig over de Adventkerk.

AWR zond gebedsbijeenkomsten uit onder leiding van een kerkelijke bestuurder, en het raakte Julia hoe voor de mensen gebeden werd. Ze vond het helemaal bijzonder toen hij voor haar bad. Zulke gebeden had ze nog nooit gehoord. In haar kerk schreeuwden de mensen als ze baden. Maar de kerkleider vertelde haar: 'Je hoeft niet te schreeuwen als je bidt. Je kan met God praten als met een vriend'.

Julia was ook onder de indruk van de preken en de muziek op het radiostation. Daarna werd ze gevraagd samen een ochtendprogramma te presenteren, genaamd 'Vrouw van waarde' (*Woman of Value*). Zij en een vrouwelijke evangelisatieleidster interviewden andere vrouwen over hoe zij trouw bleven aan hun Bijbelse overtuigingen over mode, het huwelijk en andere zaken in het leven.

Aan het einde van haar stage liet Julia zich dopen en werd ze lid van de Adventkerk. Haar vriend, de directeur van *Hope Channel* die haar de stageplek had aangeraden, was dolblij met haar besluit. 'Je was al mijn vriendin, maar nu ben je ook nog mijn zus!', zei hij. Wat was Julia gelukkig! De radioprogramma's hadden haar leven veranderd en ze beseft hoe belangrijk de radio was om het evangelie te verspreiden. Ze dacht: 'Ik hoop te mogen blijven om het evangelie te verkondigen'.

Een paar maanden later behaalde ze haar master in de journalistiek. Tot haar grote verbazing kreeg ze een baan aangeboden als directeur van het radiostation. Julia kon haar geluk niet op en ze bad om goddelijke wijsheid. 'Heer', bad ze, 'help me de talenten die U mij gegeven hebt te gebruiken om mooie programma's te maken die mensen tot U brengen'.

Behalve preken en muziek zendt het radiostation inmiddels ook programma's uit over opvoeding, het gezinsleven en het milieu, wat een zorgwekkende kwestie is in de Democratische Republiek Congo. Julia's hart springt op van blijdschap als luisteraars haar laten weten die uitzendingen als een zegen te ervaren. 'Hun reactie herinnert me eraan waarvoor ik dit allemaal doe', zei ze. 'Het motiveert me mijn beste beentje voor te zetten.'

Het radiostation en Hope Channel gebruiken samen de kleine studio in Kinshasa. Julia hoopt op den duur naar een grotere studio te kunnen verhuizen met de hulp van de dertiende sabbatcollecte. De collecte wordt gebruikt om een mediacentrum te bouwen voor AWR, Hope Channel, een evangelisatiecentrum voor sociale media en een Franstalig callcenter in Kinshasa. 'We kunnen

ontzettend veel mensen bereiken via het mediacentrum', zei Julia. 'We zenden uit naar alle Franstalige landen in Afrika'.

Dank u wel dat u veel wilt geven voor dit belangrijke project.

Doofheid; een zegen

Kenia, 9 mei

Obiero

Dit verhaal is een vervolg op een eerder dertiende sabbatproject.

Obiero heeft een flinke klus te klaren als directeur van de eerste adventistische school in Kenia voor dove kinderen. Het was niet makkelijk leerlingen te vinden voor deze kostschool. Sommige gemeenschappen in Kenia zien doofheid onterecht als een straf voor zonde in de familie. Misschien heeft de moeder van het kind of de opa iets fout gedaan, waardoor God het kind nu straft met doofheid. Mensen geloven simpelweg niet dat gehoorverlies kan ontstaan door genetische aanleg, een geboortefwijking, een ziekte of talloze andere redenen. Doofheid wordt gezien als een straf en sommige ouders verstoppert hun dove kinderen daarom thuis.

Obiero spant zich in ouders te leren dat doofheid geen straf is. Hij ziet zijn eigen leven als bewijs van die overtuiging. Hij ontdekte als jonge jongen dat gehoorverlies kan komen door het gebruik van medicijnen. Obiero kon gewoon horen bij zijn geboorte. Zijn vader overleed toen hij nog jong was en zijn moeder, die blind was, wandelde op sabbat met hem naar de Adventkerk. Op zijn dertiende kreeg hij malaria. In het ziekenhuis kreeg hij een spoedinjectie vol medicatie. Direct schoot er een scherpe pijn door zijn oren en ze begonnen te bloeden. Ze brachten hem naar een tweede ziekenhuis, waar de dokters hem vertelden dat zijn gehoor was aangetast door de medicatie van het eerste ziekenhuis. Hij zou helemaal doof worden.

De jongen lag lange tijd in het ziekenhuis. Hij ontmoette daar ook andere mensen met malaria die niet meer naar huis zouden gaan. Gelukkig herstelde hij en werd hij uiteindelijk ontslagen uit het ziekenhuis. Thuis begon zijn gehoor steeds minder te worden. Een tijdje kon hij harde geluiden nog wel horen. Gehoorapparaten hielpen ook. Maar op zijn veertiende was hij helemaal doof.

Obiero voelde zich verslagen. Hij was geboren met twee goede oren en nu kon hij niets meer horen. Hij vroeg zich af of God hem strafte. De Bijbel bemoedigde hem. Hij las in Jeremia 29:11: 'Mijn plan met jullie staat vast – spreekt de HEER: Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk; Ik zal je een hoopvolle toekomst geven.'³ Hij dacht: 'Misschien zal God mijn doofheid gebruiken voor iets goeds. Misschien zal mijn doofheid me helpen anderen te helpen.'

Nu weet hij zeker dat zijn gehoorverlies altijd deel uitmaakte van Gods plan om anderen via hem te zegenen. Hij heeft zijn opleiding afgerond en begon als docent aan de *Mwata Adventist School for Deaf Children*. Daarna is hij directeur geworden van diezelfde school. De school heeft 73 leerlingen tussen de 4 en 18 jaar. Ze krijgen een opleiding en leren de basisvaardigheden van het leven. Ook leren ze de Bijbel te lezen en hebben ze een persoonlijke relatie met God. Ze beseffen dat zelfs de Bijbel verhalen bevat over dove mensen en het allerbelangrijkste, dat Jezus hen niet vervloekte maar genas.

Obiero vertelt de kinderen dat Jezus snel komt en dat Hij hun oren zal openen. 'Je bent niet voor eeuwig doof', zei hij. 'Er komt een tijd dat wij ook kunnen horen'. In totaal zijn 97 leerlingen naar de school gegaan sinds de opening ervan in 2012, en 26 van hen hebben zich laten dopen. Obiero dankt God voor zijn doofheid en voor de kans directeur te zijn van de *Mwata Adventist School for Deaf Children*. 'Nu weet ik dat mijn doofheid onderdeel was van Gods plan', zei hij. 'Door mijn doofheid

³ Jeremia 29:11

heeft God me gebruikt kinderen te helpen op deze school en zijn werk hier te vervullen. Ik dank Hem voor mijn doofheid.'

In 2023 is de Mwata Adventist School for Deaf Children in Kenia uitgebreid met behulp van de dertiende sabbatcollecte. Er is een nieuwe slaapzaal gebouwd voor de jongens en meisjes en een gezamenlijke ruimte met een moderne keuken en eetgelegenheid. Voorheen aten de kinderen op een open veld en werd hun eten klaargemaakt boven een houtvuur in een geïmproviseerde keuken van golfplaten. Dank u voor uw vrijgevigheid, waarmee we Jezus' liefde kunnen delen met de leerlingen van de Mwata Adventist School for Deaf Children en nog veel verder. In dit kwartaal is een andere school een van de zendingsprojecten, de Merisho Advent Community Nursery School, die kinderen in Kenia ook over God wil leren. Dank u wel voor uw bijdrage aan dit belangrijke project.

Leven voor God

Kenia, 16 mei

Mary

Dit verhaal is een vervolg op een zendingsbericht bij een eerdere dertiende sabbat.

Mary werd doof geboren in Kenia. Haar ouders stierven toen ze nog heel jong was en een vriendelijke oom nam haar in huis. De oom wilde dat Mary een opleiding zou krijgen. Maar op de openbare school begreep het meisje niet wat de leraren zeiden. Ze begreep niet wat ze wilden. Haar oom deed alles wat hij kon in zijn zoektocht naar een school voor dove kinderen. Hij vond verschillende scholen voor dove kinderen, maar ze vroegen schoolgeld. Hij werkte als maïsboer en kon dat bedrag niet betalen. Het was al moeilijk genoeg voor hem om Mary te eten te geven en zijn gezin te onderhouden.

Tot de oom naar een evangelisatiebijeenkomst ging met Mary. Ze was toen zeven jaar oud. Daar ontmoette Mary een predikant, die haar oom een adventistische school voor dove kinderen aanraadde. Haar oom had er wel oren naar, maar het leek te mooi om waar te zijn. Ze woonden een eind uit de buurt van *Mwata Adventist School for Deaf Children* en ze hadden het geld niet voor de bus en het schoolgeld. Toch wilde de oom niets liever dan dat het meisje naar school ging. En daarom verkocht hij net zo lang maïs tot hij de tickets kon betalen om de school te bezoeken.

Op de school begroette de directeur Mary hartelijk en zei hij haar oom zich geen zorgen te maken om het schoolgeld en andere kosten. Hij liet Mary de slaapzaal zien waar ze met de andere meisjes zou verblijven gedurende het schooljaar. Mary zei haar oom gedag en raakte al snel gewend aan haar nieuwe leven. Ze vond het fijn vrienden te hebben die ook doof waren. Ze vond het fijn elke dag genoeg eten te krijgen. Ze vond het vooral heerlijk over God te leren. Elke ochtend las de juf een Bijbelvers op voordat de lessen begonnen. Mary's lievelingstekst was Johannes 3:16: 'Want God had de wereld zo lief dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.'

Toen ze leerde lezen, wilde ze het dagelijkse Bijbelvers graag voorlezen. 'Mag ik het vers vandaag lezen, juf?', vroeg ze. En dat deed ze. Een jaar ging voorbij. Twee jaar, drie jaar. Ze merkte hoe trouw God was. Ze dacht aan haar oude leven en begreep dat ze haar opleiding en toekomst aan God te danken had. Ze besloot haar hart aan Jezus te geven en zich te laten dopen. 'Ik wil voor God leven', vertelde ze de directeur van de school.

Mary is nu dertien jaar. Ze gaat al zes jaar naar de school en ze leeft voor God. Ze doet nu veel meer dan alleen een dagelijks Bijbelvers oplezen. Ze schrijft haar eigen preken en op sabbat vertelt ze die in de kerk van de school of in andere kerken. Ze vindt het heerlijk te vertellen over Jezus die heel binnenkort zal terugkomen om de oren te genezen van allen die van Hem houden. 'Al ben ik doof, ik heb Jezus gehoord', zei ze.

In 2023 heeft de Mwata Adventist School for Deaf Children in Kenia een nieuwe slaapzaal gekregen en een gemeenschapsruimte met een moderne keuken en eetgelegenheid dankzij een deel van de dertiende sabbatcollecte. Voor die tijd aten de kinderen in de open lucht en werd hun eten gekookt boven een open vuur in een geïmproviseerde keuken van golfplaten. Dank u wel voor uw gulheid. Daardoor kunnen we Jezus' liefde delen met de kinderen van de Mwata Adventist School for Deaf Children en met nog vele anderen. In dit kwartaal gaat de opbrengst onder andere naar een andere school, de Merisho Advent Community Nursery School, die kinderen ook over God vertelt in Kenia. Dank u wel dat u veel wilt geven voor dit belangrijke project.

Aanbouw vol zegeningen

Kenia, 23 mei

Elijah

Een nieuwe multifunctionele ruimte belooft een grote zegen te zijn voor de adventistische kostschool voor dove kinderen in Kenia. Deze ruimte, mogelijk gemaakt door uw gaven, bleek al een grote zegen te zijn tijdens de bouw ervan. De aannemer zei dat hij nog nooit zoiets had meegemaakt. Er werd geen enkel ongeluk of verwonding gemeld in de drie maanden dat de bouw duurde. Niemand stal bouwmaterialen. Niemand kwam dronken naar zijn werk. Volgens de aannemer leek het alsof Gods beschermende hand de bouwplaats van begin tot eind had omhuld.

Deze nieuwe gemeenschappelijke ruimte hoort bij de *Mwata Adventist School for Deaf Children*. Deze school staat in het dorp Kisii, zo'n 300 kilometer ten westen van de hoofdstad van Kenia, Nairobi. In het eerste kwartaal van 2023 heeft deze school een deel van de dertiende sabbatgaven ontvangen. De opbrengsten gingen naar de bouw van de multifunctionele ruimte met een moderne keuken en eetgelegenheid. Eerst werd het eten bereid in het open veld in een geïmproviseerde keuken van golfplaten. De kinderen aten hun eten in de open lucht. De opbrengsten hielpen ook bij de bouw van een nieuwe slaapzaal voor de jongens en meisjes. Momenteel heeft de school 73 leerlingen, 43 meisjes en 29 jongens. De kinderen zijn tussen de vier en achttien jaar oud.

De bouwwerkzaamheden aan de keuken en de eetzaal begonnen eind 2024 onder leiding van aannemer Elijah. Hij is 36 jaar oud en adventist. Elke ochtend bad Elijah met de dertig tot veertig bouwvakkers die die dag aan de slag gingen op de bouwplaats. De meeste mannen kwamen uit omliggende dorpen en waren geen adventisten. 'Lieve God', bad hij. 'Help ons bij ons werk deze ochtend. Geef ons de energie en een goede gezondheid. Bescherm ons tijdens ons werk.' Hij zei dat God die gebeden beantwoordde. 'Soms valt een bouwvakker van een bovenverdieping of wordt iemand geraakt door vallend puin', vertelde hij. 'Dat is hier allemaal niet gebeurd'.

Elijah zei ook dat dieven het ook vaak gemunt hebben op bouwplaatsen. Ze stelen dan cement of ijzeren platen, vaak 's nachts maar soms zelfs op klaarlichte dag terwijl de bouwwerkzaamheden in volle gang zijn. 'Hier gebeurde niets van dat alles', zei hij. Geld is ook een veelvoorkomend probleem, vertelde hij. Bouwbedrijven krijgen soms niet op tijd betaald, waardoor ze hun materialen niet kunnen kopen en hun werknemers niet op tijd betalen. Bij de school waren de betalingen altijd netjes op tijd. De bouwvakkers leken plezier te hebben in hun werk. Elijah vertelde dat hun salaris veel beter was dan bij vergelijkbare projecten in dat gebied, en de mannen vonden het fijn de sabbat vrij te zijn. Bij andere bouwplaatsen moesten ze zeven dagen paraat staan. Er kwamen zoveel bouwvakkers naar de school dat Elijah moest kiezen wie hij die dag aannam.

Op de eerste dag van het project kwamen verschillende bouwvakkers dronken opdagen. Hij zei hen meteen: 'Je kan hier niet werken als je dronken bent'. Diezelfde mannen kwamen de volgende dag terug, nuchter. Elijah hoorde de mannen elkaar aansporen nuchter te blijven. Als één van hen zei na werk te willen drinken, zeiden de anderen: 'Doe het niet. Je mag hier niet werken als je dronken bent.' De weken verstreken en Elijah zag dat de bouwvakkers dag na dag geen druppel dronken, omdat ze hier graag bleven werken. De een na de ander zei hem: 'Ik doe mijn best niet meer te drinken, maar het is moeilijk.'

Elijah hoopt dat vele bouwvakkers besluiten ook na het project niet meer te drinken. 'We bidden dat ons werk hen doet besluiten nooit meer te drinken', vertelde hij. Elijah zei dat hij aangenaam verrast

was door het project en de grote zegen die het bleek te zijn en zal zijn voor veel mensen. ‘Het heeft zowel de school als de gemeenschap gigantisch gezegend’, zei hij.

De gebeurtenissen in dit zendingsverhaal zijn mogelijk gemaakt door uw gulheid en van vele andere kerkleden in 2023. Hier zorgt uw collecte voor, het verspreidt Jezus' liefde niet alleen naar de kinderen van de Mwata Adventist School for Deaf Children, maar ook naar de bouwvakkers die de keuken en eetzaal aanlegden. In dit kwartaal is een andere school één van de zendingsprojecten. Deze dertiende sabbatcollecte gaat naar de Merisho Advent Community Nursery School in de buurt van Nairobi om de leerlingen nieuwe klaslokalen te geven. Dank je wel dat u veel wilt bijdragen aan dit belangrijke project.

Geschenk van God

Burundi, 30 mei

Jeanne

Jeanne dacht dat ze doodging. De 26-jarige zwangere moeder was constant duizelig. Ze had geen honger meer. Zodra ze een voet buitenshuis zette, leek het alsof elk zuchtje wind door haar hele lichaam ging. Alles deed pijn. Het ziekenhuis in Burundi onderzocht haar, maar ze konden niet achterhalen wat er scheelde. Jeanne ging naar een ander ziekenhuis voor nog meer onderzoeken, maar ook daar stonden de artsen voor een raadsel. Ze was er een vermogen aan kwijt, maar alle hoop leek verloren. De dood leek haar enige uitweg, maar Jeanne wilde haar kindje op de wereld zetten. Ze wilde haar eerste kind leren kennen.

Tot iemand haar vertelde over een adventistisch ziekenhuis in de meest noordwestelijke uithoek van het land. Jeanne ging naar het ziekenhuis genaamd *Buganda Dispensary*. Het personeel van het ziekenhuis voerde het eerste onderzoek uit en wist direct wat er met haar aan de hand was. Jeanne had nog nooit van die aandoening gehoord, maar ze nam de vloeibare medicatie graag in ontvangst. Braaf deed ze wat het personeel had gezegd en ze nam het medicijn drie keer per week. Het smaakte heel zoet.

De weken verstreken, haar pijn verdween en ze werd weer de oude. Toen ze het ziekenhuis bezocht voor een vervolgspraak, kreeg ze te horen dat ze helemaal gezond was. Jeanne kon haar geluk niet op! Korte tijd later zette ze een klein meisje op de wereld. Ze noemde haar Chanelle. Enige tijd verstreek tot Jeanne opnieuw ziek werd. Wat voelde ze zich in de maling genomen door het adventistische ziekenhuis. Ze dacht dat het ziekenhuis haar helemaal niet genezen had en dat haar eerdere aandoening was teruggekomen. Daarom bezocht ze vijf andere ziekenhuizen, zonder enig resultaat.

Wanhopig ging ze opnieuw naar de *Buganda Dispensary*. De arts stelde een hele andere ziekte vast, tuberculose. Ze kreeg medicijnen en het personeel adviseerde haar hoe ze hier op een goede manier mee om kon gaan, voor zichzelf en voor anderen. Jeanne was blij dat ze nu eindelijk wist wat er aan de hand was, en ze sprong een gat in de lucht toen ze genezen werd verklaard. Daardoor aarzelde ze geen moment toen Chanelle, haar kleine meisje, op tweejarige leeftijd ziek werd. Ze ging meteen met haar naar het adventistische ziekenhuis.

Een arts onderzocht haar en kwam met een diagnose waar Jeanne nog nooit van had gehoord. De arts zei haar het meisje elke tien dagen terug te brengen voor een prik. Zo gezegd, zo gedaan, en Chanelle kreeg achttien injecties tot ze weer volledig gezond was. Tijdens deze behandeling kwam het personeel van de kliniek Jeanne en haar dochter thuis opzoeken. Ze baden voor haar, zowel in het ziekenhuis als bij haar thuis. Jeanne's hart werd geraakt door hun liefde voor God en haar kleine gezin. Ze besloot zich te laten dopen en lid te worden van de Adventkerk. De manier waarop zij tot Jezus kwam, gebruikte Christus Zelf ook toen Hij hier op aarde was. Ellen White zegt: 'Alleen Christus' werkwijze zal mensen tot Hem brengen. De Verlosser ging met mensen om vanuit de oprechte wens dat het goed met hen ging. Hij had medelijden met hen, zorgde voor hen en won hun vertrouwen. Daarna vroeg Hij hen: "Volg Mij".'⁴

⁴ Ellen G. White, *The Ministry of Healing*, p. 73.

Maandenlang deed het personeel van het ziekenhuis wat Jezus deed: ze gingen op bezoek bij Jeanne en haar dochter, baden met hen, zorgden voor hen en wonnen hun vertrouwen. Daarna besloot Jeanne Jezus te volgen. Jeanne is nu veertig jaar en een trouwe adventist. Channele, nu tien jaar oud, vindt de wekelijkse sabbatschool geweldig. God had hen geen mooier geschenk kunnen geven dan de *Buganda Dispensary*. ‘Door hoe ik behandeld ben in het ziekenhuis en door de liefde die ze me betoond hebben, kan ik echt zeggen dat ze voor God werken’, zei Jeanne. ‘Zelfs als ik thuis ben, bezoeken ze me en bidden ze voor me.’

In dit kwartaal kan u de Bunganda Dispensary helpen haar zendingswerk uit te breiden als de genezende handen van de Hoofddarts, Jezus Christus. Het ziekenhuis, het startpunt van het Adventisme in Burundi, zal de gaven gebruiken om het huidige complex, gebouwd in 1983, te renoveren. Uw bijdrage helpt het ziekenhuis eveneens nieuwe ziekenzalen te bouwen voor zowel mannen als vrouwen, eenpersoonkamers, een nieuwe vergaderzaal, een receptie, een laboratorium en toiletten. Dank u wel dat u dit belangrijke project wilt steunen.

Wonderkliniek

Tanzania, 6 juni

Het zendingsverhaal vandaag gaat over de wonderlijke gebeurtenissen die plaatsvonden voor de opening van het adventistische ziekenhuis op het eiland Zanzibar, dat deel uitmaakt van Tanzania en net naast de Afrikaanse oostkust ligt. Dit ziekenhuis is een van de speciale zendingsprojecten dit kwartaal. Zijn verhaal begon midden jaren '80.

De hoge overheidsfunctionaris uit Zanzibar had het moeilijk. Seif Sharif Hamad voelde zich niet lekker tijdens zijn bezoek aan de hoofdstad van Tanzania, Dodoma. Als vicepresident had hij veel invloed op het eiland en was hij de rechterhand van de president in Zanzibar. Maar vandaag voelde hij zich zwak en gammel.

Iemand adviseerde hem naar het adventistische ziekenhuis te gaan. Nu was de kliniek niet de dichtstbijzijnde medische faciliteit van zijn werkplek in het overheidsgebouw. Verschillende ziekenhuizen waren dichterbij. Toch ging de vicepresident naar het adventistische ziekenhuis. Hij was heel tevreden met de zorg die ze hem verleenden en hij vroeg het personeel in het ziekenhuis: 'Wie bent u?'

Hun antwoord: 'We zijn zevendedagsadventisten.'

Hij vroeg: 'Zijn jullie blij met hoe de organisatie geleid wordt?'

Ze zeiden: 'Absoluut, er is goed leiderschap'.

Daarna vroeg hij: 'Kunnen we zoiets ook beginnen op het eiland Zanzibar?'

'Natuurlijk', reageerden ze.

Het personeel van het ziekenhuis gaf de aanvraag door aan het bestuur van de Adventkerk in Tanzania (*Adventist Church's Tanzania Union Mission*). Het management was ontzettend blij dat te horen. Zanzibar had het de eerste evangelisten niet makkelijk gemaakt, toen ze eind jaren '30 op het eiland aankwamen. Deze evangelisten hadden literatuur met zich meegebracht naar het eiland, waar maar weinig christenen woonden. Hun pogingen de boeken te verkopen, bleken tevergeefs.

Recent had de kerk meer succes gehad door artsen te sturen die waarschuwden voor de gevaren van alcohol, tabak en varkensvlees. Deze gezondheidsinitiatieven leken op de traditionele gebruiken in Zanzibar en werden goed ontvangen. Nu vroeg de vicepresident van Zanzibar de adventisten een ziekenhuis te openen dat het evangelisatiewerk van de kerk enorm zou bevorderen. Het leek te mooi om waar te zijn.

De *Tanzania Union Mission* stelde een commissie van drie leden samen om hun hoofd te buigen over het idee een ziekenhuis te openen. Niet lang daarna gingen de drie leden naar Zanzibar en ontmoetten ze de vicepresident in zijn werkkamer in 1986. Hij dacht aan het adventistische ziekenhuis dat hem behandeld had en hij vroeg de bezoekers snel met concrete plannen te komen. Ook zei hij de gezondheidsautoriteiten van het eiland het project alvast goed te keuren.

Maanden verstreken, zonder dat er iets gebeurde. Er kwam geen goedkeuring. Ten slotte ging een kerkleider op bezoek bij de vicepresident om te vragen wat er aan de hand was. De vicepresident vond het verschrikkelijk dat het allemaal zo lang duurde. Hij zorgde ervoor dat het voorstel voor het project snel werd goedgekeurd.

Daarna moest de kerk de juiste plek vinden voor het ziekenhuis. Kerkleiders schakelden de hulp in van een literatuurevangelist die de laatste vijf jaar op het eiland had gewoond. De man raadde een voormalig hotel aan dat uit twee gebouwen bestond aan beide zijden van een straat. Het stond al twee jaar te koop. De kerk kocht de gebouwen.

Een arts, Josiah Tayali, kwam van het vasteland om de kliniek te helpen vestigen. Onder zijn leiding werden de gebouwen gerenoveerd en werden medische, chirurgische en laboratoriumbenodigdheden verscheept vanaf het vasteland. Dr. Josiah kreeg toestemming een apotheek te openen die medicijnen verkocht in het ziekenhuis. De wet bepaalde dat alle medische diensten op Zanzibar gratis waren, en hij zocht een manier het personeel te kunnen betalen. Het geld dat met de verkoop van medicijnen werd verdiend, bleek voldoende om de salarissen van het personeel te betalen en meer medicijnen aan te schaffen.

De *Zanzibar Seventh-Day Adventist Dispensary* opende zijn deuren op 31 januari 1988. De vicepresident van Zanzibar was tevreden. Vanaf die tijd stuurde hij zijn familieleden altijd naar het ziekenhuis als één van hen ziek was. De kliniek heeft al menige bekende patiënten mogen ontvangen, zoals de vrouw van de president van Zanzibar en andere hooggeplaatste ambtenaren. Toch komen de meeste patiënten uit de buurt.

Dr. Josiah is inmiddels met pensioen, maar noemt het ziekenhuis een Godswonder. ‘Zo ging God te werk in Zanzibar’, zei hij. ‘Wij zijn het niet begonnen’.

De Zanzibar Seventh-Day Adventist Dispensary is al veertig jaar onmisbaar op Zanzibar door de vele diensten die het verricht. Inmiddels is het toegestaan particuliere klinieken te openen en vraagt het adventistische ziekenhuis ook een vergoeding voor zijn diensten. Maar de twee gebouwen zijn verouderd en aan vervanging toe. U kunt deel uitmaken van dit wonderverhaal door uw gaven aan de dertiende sabbatcollecte. Met het geld kunnen we de gebouwen van het ziekenhuis slopen en nieuwe moderne gebouwen plaatsen. Dank u wel dat u veel wilt geven voor dit belangrijke project.

De bruine deur

Tanzania, 13 juni

Josiah Tayali

Deze week gaat het zendingsverhaal over het eiland Zanzibar en hoe de inwoners voor het eerst lid werden van de Adventkerk daar. Het eiland Zanzibar hoort bij Tanzania en ligt net buiten de Afrikaanse oostkust. Dit verhaal vond plaats in 1987.

Het was sabbatochtend, een hele normale dag op het Afrikaanse eiland Zanzibar. Josiah, de eerste arts van het enige adventistische ziekenhuis op het eiland, maakte zich klaar voor de kerk toen hij geklop hoorde op de deur van de kliniek. Het verbaasde hem. In de maanden sinds zijn verhuizing naar het ziekenhuis had nog nooit iemand op de deur geklopt. Tijdens zijn verblijf op het eiland had hij ontdekt dat het heel ongebruikelijk was op een deur te kloppen. Als de eilandbewoners wilden laten weten dat ze er waren, riepen ze ‘Hallo! Hallo!’ Alleen op het vasteland van Tanzania, waar hij vandaan kwam, klopten mensen op de deur.

Josiah liep naar de deur en zwaaide hem open. De deur was groot en bruin, heel uniek in deze omgeving. Buiten zag hij zeven vreemdelingen – drie mannen, een vrouw, een tiener en twee kinderen. ‘Wat wilt u?’, vroeg hij. Een man antwoordde: ‘Dokter, we weten dat dit een ziekenhuis is en we willen met u praten.’ ‘Waar wilt u het over hebben?’, vroeg Josiah. ‘Luistert u maar gewoon’, zei de man. ‘We willen met u praten.’ De dokter gebaarde het groepje mensen naar binnen te komen. De man stelde zich voor als Moses en de anderen als zijn vrouw, kinderen en een vriend met de naam Ezeziel.

Daarna vertelde hij een bijzonder verhaal.

Hij zei dat hem in zijn droom verteld was naar een bepaalde buurt te gaan. ‘Daar zal je een grote, bruine deur zien’, had de stem verteld. ‘Klop op de deur. De mensen die de deur openen, zijn christenen van het vasteland die Jezus op dit eiland hebben geïntroduceerd. Zij zullen je vertellen wat je moet doen.’ Moses begreep niets van de droom en toen hij opstond, besloot hij hem te negeren. Tot hij precies dezelfde droom opnieuw had. Weer negeerde hij hem.

Toen hij voor de derde keer de droom droomde, riep hij zijn familie bij elkaar en liep met hen naar de kliniek. Het was zaterdagochtend vroeg. ‘Er is maar één grote, bruine deur in deze buurt’, zei hij tegen Josiah. ‘Ik herkende hem uit mijn droom. Maar toen we vanochtend langsliepen, was de deur gesloten. Mijn droom zei me aan te kloppen, dus dat heb ik gedaan.’ Josiah glimlachte.

Moses ging verder: ‘Misschien stuurt mijn droom me naar u’, zei hij. ‘Bent u een christen?’. Josiah knikte. ‘Vandaag is een speciale dag en ik ga nu naar de kerk’, zei Josiah. ‘Wilt u met me mee?’. Moses vond het goed. Het groepje wandelde de weg op en nam de bus naar de kerk. Ze aten daar ook en namen daarna de bus terug naar het ziekenhuis. Vanaf die dag gingen Moses en zijn gezin elke sabbat naar de kerk. Josiah kwam naar hun huis om de Bijbel met hen te bestuderen. Moses bleek een christen te zijn die zeven jaar geleden vanaf het vasteland naar Zanzibar was verhuisd. Hij had pas geleden een literatuurevangelist leren kennen op het eiland en hij en zijn vriend, Ezeziel, bespraken de Bijbel met hem.

Daarna had hij de droom gehad over de grote, bruine deur. De dag brak aan dat Josiah contact opnam met een predikant op het vasteland en hem liet weten dat twee mensen – Moses en Ezeziel – zich wilden laten dopen. De predikant kon zijn oren niet geloven. Er was al heel wat jaren niemand gedoopt

in Zanzibar. Korte tijd later doopte de predikant Moses en Ezeziel in het water van de Indische Oceaan. Josiah was dolgelukkig toen hij zag hoe de twee mannen hun leven aan Jezus gaven. Hij had niets gedaan; hij had enkel de grote, bruine deur geopend. God had de rest gedaan.

De grote, bruine deur die Josiah opende bij de Zanzibar Seventh-day Adventist Dispensary is inmiddels vervangen door een andere deur. Nu moeten in de twee gebouwen van de kliniek nog veel deuren worden vervangen. U kunt deel uitmaken van dit verhaal door uw gaven aan de dertiende sabbatcollecte. Met uw gaven kunnen we de twee gebouwen van de Zanzibar Seventh-day Adventist Dispensary slopen en twee nieuwe gebouwen plaatsen. Dank u wel dat u veel wilt geven voor dit belangrijke project.

Heer van de sabbat

Tanzania, 20 juni

Ezekiel

In dit zendingsverhaal lezen we hoe de inwoners van het eiland Zanzibar voor het eerst lid werden van de Adventkerk. Het eiland Zanzibar hoort bij Tanzania en ligt vlakbij de Oost-Afrikaanse kust. Dit verhaal gebeurde in 1986.

Ezekiel stond perplex. Hij wist niet wat hij aan moest met het boek getiteld 'Is de ware sabbat op vrijdag, zaterdag of zondag?' (*Is the True Sabbath Friday, Saturday or Sunday?*) Iemand had hem het boek gegeven. Het was geschreven door W. Duncan Eva, een voormalig vicevoorzitter van de Generale Conferentie. Hij las het thuis op het eiland Zanzibar. Anders dan de meesten op het eiland was hij een christen. Hij was een jaar geleden naar Zanzibar verhuisd, in 1985, om te ontsnappen aan de problemen in de familie op het vasteland van Tanzania.

Ezekiel stond versteld door het boek. Hij wist vrij zeker dat de ware sabbat niet de vrijdag was, al vierden de meeste eilandbewoners juist die dag. Hij had zijn hele leven de zondag gehouden, maar hij had in het boek gelezen dat de zaterdag Gods heilige sabbat was. Hij praatte er met een vriend over, Moses, die net als hij christen was. Moses had het vasteland ook verruild voor het eiland. Ze besloten dat het boek complete onzin moest zijn. Toch was de uitleg over de zaterdag heel overtuigend geweest en Ezekiel kreeg het niet uit zijn gedachten. Hij ging naar de man die hem het boek gegeven had.

'Ik wil de persoon ontmoeten die jou dit boek gegeven heeft', zei hij. 'Ik wil de waarheid weten.' Niet lang daarna ging een adventistische literatuurevangelist, Yohana, op bezoek bij Ezekiel en Moses. Hij probeerde hun vragen over de sabbat te beantwoorden. Als de mannen in het verweer gingen, reageerde hij met Bijbellessen uit de Geest der Profetie.

Hij voegde eraan toe: 'Als je alle vragen maakt in het lesboekje, krijgen jullie iets van mij cadeau'. Ezekiel en Moses hadden daar wel oren naar. Ze vroegen om de eerste vijf lessen en werkten ze helemaal door. Yohana keek de gemaakte lessen na en gaf ze er nog vijf. Toen de mannen alle twintig lessen hadden doorgewerkt, feliciteerde Yohana hen met het behaalde resultaat en gaf hen een certificaat. Ook vergat hij zijn belofte niet: hij gaf hen beiden drie paar grijze pantalons en drie roodblauw gestreepte overhemden.

Ezekiel en Moses waren dolgelukkig. Het eiland was allesbehalve welvarend en vele inwoners waren al blij als ze één paar kleding hadden. Ezekiel hield één set kleding voor zichzelf en gaf de twee andere kledingstukken aan familieleden. Verbaasd vroegen die familieleden waar hij de kleding vandaan had, waarop hij antwoordde: 'Kom maar kijken, dan laat ik het je zien!'. Niet lang daarna schreven familieleden en vrienden zich ook in voor de Bijbellessen.

Nadat hij de twintig lessen had afgerond, begon Ezekiel de sabbat te vieren. Daarna moedigde Yohana hem en Moses aan een tweede lessenserie door te werken. Nadat ze ook die twintig lessen hadden voltooid, ontvingen ze nog een certificaat en weer drie paar broeken en overhemden. Daarna bood Yohana hen een Bijbelstudie aan over gezondheid. Na die twintig lessen kregen Ezekiel en Moses opnieuw een certificaat en nog meer broeken en overhemden.

Binnen een jaar hadden ze drie Bijbelstudies gevolgd. Terwijl ze de lessen bestudeerden, droomde Moses drie keer over een grote, bruine deur. Na de derde droom klopten hij en Ezekiel op de grote,

bruine deur van het nieuwe adventistische ziekenhuis op het eiland. De arts van de kliniek vertelde hen over een adventistische thuiskerk en versterkte hun geloof met nog meer Bijbelstudies.

Nadat hij de derde Bijbelstudie met Yohana had afgerond, wilde Ezeziel zich laten dopen. En zo kwam het dat Ezeziel en Moses zich lieten dopen in de Indische Oceaan. Yohana en de arts van het ziekenhuis stonden naast de mannen in het water terwijl ze kopje onder gingen. Zij waren de eerste mannen die na vele jaren in Zanzibar werden gedoopt.

In 1989 arriveerde de eerste adventistische predikant op het eiland en zes jaar later, in 1995, opende de eerste Adventkerk zijn deuren. Kerkleden komen nu samen in zes verschillende kerken en vijf sabbatscholen. Ezeziel is er elke sabbat. Moses is naar het vasteland van Tanzania verhuisd, maar de twee mannen hebben nog altijd contact.

Ezeziel uit zijn dank voor de literatuurevangelist en de arts. Door hen leerde hij over de sabbat en de Heer van de sabbat. 'We danken God dat we op Hem kunnen rekenen', zei hij.

De Zanzibar Seventh-day Adventist Dispensary is al bijna veertig jaar onmisbaar op Zanzibar. Inmiddels zijn de twee gebouwen van het ziekenhuis oud en aan vervanging toe. U kunt deel uitmaken van het verhaal van het ziekenhuis door uw gaven tijdens de dertiende sabbat. Met uw bijdrage kunnen we de gebouwen van de kliniek slopen, vervangen en moderniseren. Dank u wel dat u veel wilt geven voor dit belangrijke project.

‘Dokter’ Ibrahim

Tanzania, Dertiende sabbat: 27 juni

Ibrahim Alex Juma

In dit zendingsverhaal lezen we over de eerste adventistische predikant op het eiland Zanzibar. Zanzibar hoort bij Tanzania en ligt net buiten de Afrikaanse oostkust. Predikant Ibrahim Alex Juma verhuisde in 1989 van het vasteland Tanzania naar het eiland Zanzibar.

Ibrahim was niet opgeleid als arts. Hij had theologie gestudeerd om predikant te worden, maar hij had veel over gezondheid geleerd door de ‘Stop Roken’-bijeenkomsten, zijn pogingen mensen te helpen van de alcohol af te komen en door zijn veganistische dieet. En dus betrad hij het eiland Zanzibar als gezondheidsmedewerker en niet als predikant. Ibrahim begreep wel waarom. Vele eilandbewoners waren niet-christelijk en hij zou absoluut niet welkom geweest zijn als predikant. Hij was opgegroeid in een gezin met dezelfde niet-christelijke wereldreligie als de meeste eilandbewoners.

Ibrahim kwam met zijn vrouw en vijf kinderen in 1989, een jaar nadat het eerste adventistische ziekenhuis geopend was op het eiland. Hij werkte samen met de directeur van het ziekenhuis, dr. Josiah, en al gauw gaven de eilandbewoners hem de bijnaam ‘Dok’. In zijn functie als arts reisde Ibrahim rond op Zanzibar om de mensen allerlei gezondheidsbeginselen bij te brengen.

Dat gaf hem een goede reputatie; mensen waren over hem te spreken, omdat hij het goede probeerde te doen. In een hotel ontdekte hij dat de receptionist een kettingroker was en hij zei: ‘Ik kan je helpen ermee te stoppen’. Hij bad met de man en gaf hem adviezen hoe hij de tabak links kon laten liggen. Toen het de receptionist gelukt was te stoppen met roken, vertelde hij iedereen over Ibrahim.

De plaatselijke gemeente bestond uit zeven kerkleden toen Ibrahim op het eiland aankwam. Tot dit groepje behoorden Ezeziel en Moses, twee mannen van het vasteland van Tanzania die zich een paar jaar eerder hadden laten dopen, evenals vijf anderen die met behulp van Ezeziel en Moses tot geloof waren gekomen. Deze zeven adventisten hadden hun geloof met andere christenen gedeeld. Een maand na Ibrahims aankomst doopte hij nog negen mensen. Één van die negen mensen werkt nu bij het adventistische ziekenhuis.

In het ziekenhuis werkt ook een laborant wiens vader bij de kerk is gekomen door het contact met Ibrahim. Zijn vader was een predikant die Ibrahim eens had gevraagd te spreken in zijn kerk. Ibrahim had verteld over de sabbat, de zaterdag, en de predikant en zijn gezin hadden zich laten dopen.

Soms was het minder rooskleurig. Ibrahims kinderen, allemaal tussen de tien en vijftien jaar, werden geslagen en gepest op school. Ibrahim bad dat zijn kinderen de moed niet zouden verliezen en God antwoordde zijn gebeden. Alle vijf zijn kinderen, evenals de zesde die later geboren werd, zijn trouwe adventisten. Één van hen is predikant, en een ander de vrouw van een predikant.

Soms lag het gevaar op de loer. Een hooggeplaatste overheidsfunctionaris waarschuwde Ibrahim en de arts van het ziekenhuis er op een keer voor niet naar een bijeenkomst te gaan. ‘Iemand is iets slechts van plan’, zei hij. ‘Ga niet’. Een andere keer zei een nieuwe vriend die nog geen christen was Ibrahim zijn afspraak af te zeggen. ‘Ga daar vandaag niet naartoe’, zei hij. ‘Ze willen je pijn doen’.

Sommige eilandbewoners waren niet zo vriendelijk. Een gepensioneerd soldaat zei tegen Ibrahim: ‘Je komt hier enkel om ons eiland te besmeuren met je christelijke geloof. Ga terug naar het vasteland. We willen je hier niet.’ Weer een andere eilandbewoner bedreigde hem: ‘We zullen je doden als je blijft.

Wie jou doodt, gaat rechtstreeks naar de hemel omdat hij iets goeds heeft gedaan; jij vervuilt ons eiland’.

Ibrahim overleefde alle dreigementen en de kerk bloeide. Een tijdlang kwamen de kerkleden elke sabbat samen op een gehuurd voetbalveld. Naarmate de behoefte aan een kerkgebouw toenam, gingen Ibrahim en een arts uit het ziekenhuis op bezoek bij het bestuur van Zanzibar. Ibrahim zei tegen één van de leiders: ‘In ons ziekenhuis zijn vele artsen en verpleegsters zevendedagsadventist. Ze hebben geen plek om samen te komen. Kunnen we land kopen om een plek voor aanbidding te bouwen?’

De leider stemde er direct mee in dat de Adventisten land kregen om een kerk te bouwen. Ibrahim wist maar al te goed dat hij dat land alleen maar zo snel had gekregen omdat het ziekenhuis goed aangeschreven stond en vele mensen met succes had behandeld. Hij dankte God voor de zegen van het ziekenhuis. De eerste Adventkerk opende zijn deuren in 1995 en werd ingezegend. Bij die dienst was ook de voorzitter van de generale conferentie, Robert S. Folkenberg, aanwezig.

Ibrahim werkte nog één jaar op Zanzibar, voordat hij terugging naar het vasteland van Tanzania voor ander dienstwerk. Bij zijn aankomst had de gemeente maar zeven leden geteld, toen hij wegging liet hij er 160 achter. Inmiddels wonen er meer dan duizend kerkleden op het eiland. Hij is nu 71 jaar oud, maar Ibrahim staat nog steeds op de kansel en bezoekt de ene na de andere gevangenis om het evangelie te verspreiden. Hij gaat van tijd tot tijd naar Zanzibar, bijvoorbeeld voor een evangelisatiebijeenkomst drie jaar geleden.

Hij is God dankbaar dat Hij hem naar Zanzibar stuurde. Hij is blij met het adventistische ziekenhuis, dat nog zovele mensen elke dag geneest.

De Zanzibar Seventh-day Adventist Dispensary is al veertig jaar onmisbaar op Zanzibar. Inmiddels zijn de twee gebouwen oud en aan vervanging toe. U kunt deel uitmaken van het verhaal van het ziekenhuis door uw gaven tijdens de dertiende sabbatcollecte. Met uw bijdrage kunnen we de gebouwen van het ziekenhuis slopen, vervangen en moderniseren. De dertiende sabbatcollecte gaat ook naar vier andere projecten in de Centrale Oost-Afrikaanse Divisie: een ziekenhuis in Burundi, een verpleegkunde-afdeling voor de Adventist University of Lukanga in de Democratische Republiek Congo, een basisschool in Kenia en een groot mediacentrum in de Democratische Republiek Congo. Dank u wel voor uw bijdrage.